ΙΩΝΙΑ

01-08-1989

Το είναι μου ολόκληρο σκιρτά,
γεμάτη η καρδιά μου νοσταλγία,
κι η θύμησή μου τρυφερά,
τρέχει σ’ εσένα, αγαπημένη, μάνα,
ΙΩΝΙΑ.

Ποτέ, τ’ αγαπημένο χώμα σου δεν άγγιξα,
δεν έπαιξα παιδάκι, στις αυλές σου,
μήτε ποτέ, δεν ρούφηξα, την άνοιξη,
μες στον πνιγμό των λουλουδιών σου.

Κι όμως,
είναι σαν να γεννήθηκα εκεί,
εκεί να ένιωσα τα πρώτα,
της νιότης τα σκιρτήματα
και του διωγμού το δράμα.

Κι όταν σε σκέπτομαι ριγώ.
Μια τρυφεράδα απλώνεται, μια πίκρα,
λες κι έμειναν εκεί μακριά,
όλα του κόσμου, τα στολίδια.

Μέσα στο αίμα μας περήφανα,
με τ’ άρμενα ολάνοιχτα κυλάς,
σαν μια, απ’ της πιο όμορφες,
γοργόνες της φυλής μας.

Από πατέρα, σε παιδί περνάς,
κι από παππού σ’ εγγόνι.
Στα παραμύθια ανασταίνεσαι
κι αιώνια νέα μένεις ΙΩΝΙΑ.